

[Niels Matthiasen.]
 dærbudget, og hvor udgifterne fordeles mellem staten, København-Frederiksberg, Københavns amt og Frederiksberg amt i et rimeligt forhold til befolkningsstrukturen. Vi er imidlertid tilfreds med, at der i teaterlovforslagets kap. 19 kommer en revisionsparagraf, hvorefter der skal fremsættes forslag til revision allerede i folketingsåret 1970-71; vi forventer, at ministeren vil gøre brug af den.

Jeg har her fremdraget en række af de principielle synspunkter, som socialdemokratiet har ønsket at gøre gældende i forbindelse med teaterlovforslaget. Nogle vil måske spørge, hvorfor vi tillægger teaterloven en sådan betydning inden for kulturpolitik. Skyldes det, at vi tror, at den genspejling af det virkelige liv, som teatret altid er, kan sætte noget i gang hos mennesker? Ja, bl. a. derfor. Teatret giver os en målestok for, hvad der er godt, og hvad der er ondt, og det samler som ingen anden kunstart alle kunstneriske udtryksformer til en enhed. Teatret skal ikke være idyl, det skal ruske op. Spørger man, som nogen gør, om vi i det hele taget har råd til at bruge penge på teatre, når vi mangler hospitalspladser, ikke har boliger nok og der er mange andre ting, hvor pengene er tiltrængt, må jeg svare bekræftende, fordi teatret er et våben, et våben, der kan bruges, der kan få politikere til at tvivle på deres egen tilstrækkelighed, der kan få vælgere til at tro på, at tingene kan rettes og samfundet kan ændres, fordi teatret kan få det gamle til at vakle og det nye til at gro. Det er derfor, vi har teatret. Det er også derfor, socialdemokratiet lægger vægt på at få en god teaterlov, og at vi indstiller lovforslaget til vedtagelse med de fremskridt, der trods alt ligger i det økonomisk, og med de perspektiver, der peger frem mod et rigere teater.

Støhr Johansen: Behovet for en revision af lovgivningen om teatret har nok været større end først påregnet. Teaterloven af 1963 har virket godt og modvirket nedlæg-

ning af teatre, men støtten var ikke mere tilstrækkelig, således som den økonomiske udvikling har været her i landet. Det omfattende udvalgsarbejde, som teaterlovforslaget har været genstand for, har bragt synspunkter frem fra snart sagt alle kredse, der beskæftiger sig med teatret. Mange af disse henvendelser har haft en ret dramatisk form, og de har næsten alle drejet sig om teaterstøttens utilstrækkelighed. Når lovforslaget desuagtet kun i beskeden omfang søges ændret her ved anden behandling, skyldes det først og fremmest den rummelighed, der ligger i dets bestemmelser, og som giver ministeren vidtgående bemyndigelser, og den kendsgerning, at der stort set har været enighed om at fastholde udvidelsen af teaterstøtten på de 6 mill. kr. årligt.

Udvalgsbehandlingen har imidlertid haft meget stor betydning derved, at de forskellige sider af teaterlivet er blevet grundigt belyst og kulturministeren på en lang række punkter har oplyst, hvorledes de enkelte lovbestemmelser tænkes administreret. Hermed er lovens rammebetonede karakter på en måde blevet mindre betænkelig. Det kan imidlertid siges med stor bestemtthed, at ikke alle teaterkredse bliver tilfreds med loven. Det betydeligste uløste problem er vel støtten til de københavnske privatteatre, som har indtaget sin særlige plads i debatten såvel i folketingsudvalget som i offentligheden. Men også af andre årsager er det tilfredsstillende, at der i lovforslaget vil indgå en revisionsbestemmelse, således at drøftelserne fortsættes her i folketinget senest i samlingen 1973-74.

Et af de problemer, der måske ikke helt er blevet løst, men som må gå med i de kommende overvejelser, er spørgsmålet om de københavnske privatteatre Det Ny Teater og Folketeatret. Jeg vil ikke på samme måde som hr. Niels Matthiasen tage Ungdommens Teater med, for Ungdommens Teater har en særstilling, der næsten svarer til landsdelsscenernes, og er sikret både fra statens og kommunens side. Men Ungdommens Teater har altså aktioneret sammen